МАЕСТРО

І скаже музикант: "Кохання – пережиток,
У мене тих жінок… Тож тема ця закрита…".
Щасливий чоловік… Поїздив по світах…
Чому ж в його очах бентега й самота?

Незатишно йому у рестораннім колі,
Задовго гомонить про виступи, гастролі,
Про те як з року в рік росте його оркестр.
…Ось!!! — знову ця печаль. І безнадійний жест.

Чека його таксі, так вовчо світять фари,
Провадить до дверей подружня сива пара,
Втискають у портфель шампанське та десерт,
І тішаться квитку на завтрашній концерт.

А жінка кине вслід: чекаала, заскучала...
Здригнеться десь струна від тоскної печалі,
І сміхом голосним сколотиться пітьма,
Покотиться сльоза за тим чого нема.

Перелетить авто безлюдне перехрестя,
Ревнивий чоловік дмухне: "Лети, Маестро!",
Погладить крадькома жіночий завиток,
І викине у ніч розірваний квиток.

Назавтра — повен зал. І згарбний чорний смокінг.
Пливе віолончель – прекрасна і жорстока,
А струни тріпотять од болю та жаги,
Освітлюючи всім сяйливі береги.

Мелодія пливе – терпка і полинова.
Талант — лиш порохня без болю, без любові,

Що молиться завжди на сонце чи звізду,
На той пустий стілець у першому ряду…

Наталя Дзюбенко-Мейс